

Sygn. akt V CNP 59/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi pełnomocnika pozwanego

adwokata E. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w J. z dnia 10 października 2013 r.

w zakresie punktu IV

w sprawie z powództwa L. G.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r. Sąd Okręgowy w J. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w J. z dnia 21 czerwca 2013 r., w ten sposób, że zasądzoną na rzecz powódki kwotę 10 000 zł podwyższył do kwoty 70 000 zł, orzekł o kosztach procesu oraz przyznał pełnomocnikowi pozwanego ustanowionemu z urzędu – adwokatowi E. W. - od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w J. kwotę 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu apelacyjnym.

Pełnomocnik pozwanego w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w J. w zakresie przyznającym temu pełnomocnikowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w J. kwoty 738 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej, polegające na wydaniu prawomocnego orzeczenia, które narusza prawo (art. 417¹ § 2 k.c.). Uzyskanie zatem prejudykatu stwierdzającego niezgodność orzeczenia z prawem dotyczy, co do zasady, tylko tych orzeczeń, które wskazane zostały w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 519² § 1 k.p.c., czyli prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie i prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a także orzeczeń wskazanych w art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c. Chodzi zatem o orzeczenia kończące merytorycznie sprawę co do istoty. Od innych prawomocnych orzeczeń skarga nie przysługuje, w szczególności od postanowień formalnych, czy wpadkowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r. II BU 6/11, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 r. III CNP 32/10, niepubl.). Dotyczy to zatem orzeczeń rozstrzygających kwestie incydentalne, tj. takie, które pozostają w związku z postępowaniem zmierzającym do rozpoznania żądania, których byt jest samodzielny w tym znaczeniu, że zamykają określony uboczny wątek sprawy

(por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Do tej kategorii orzeczeń należy zaliczyć rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów. Odrębność tego rozstrzygnięcia w stosunku do orzeczenia kończącego sprawę w instancji wyraźnie wynika z art. 108 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2013 r., II CNP 34/13; z dnia 21 listopada 2013 r., V CNP 5/13, niepubl.).

Przedmiotem skargi jest postanowienie Sądu drugiej instancji dotyczące rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu w postępowaniu apelacyjnym przez adwokata ustanowionego z urzędu. Kwestionowane orzeczenie nie należy do kategorii orzeczeń rozstrzygających o istocie sprawy. Dla dopuszczalności złożenia od niego skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem nie ma znaczenia, że zostało zamieszczone w wyroku Sądu drugiej instancji, skoro stanowi orzeczenie samodzielne, kończące kwestię kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu. Nie ma zatem podstaw do uznania, że kończy postępowanie w sprawie w sposób merytoryczny i spełnia wymaganie objęte art. 424¹ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.